

Pedofilie

5. moravský regionální kongres k sexuální výchově, Olomouc, 10. února 2012

autoři: Bc. Karel Žák (karelzak@kazaweb.cz), PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová, Ph.D.

Pedofil. Jistě každý z nás tento pojem „dobře“ zná. V obecném povědomí lidí je pod pojmem *pedofil* zakořeněna představa člověka, který je dětem nebezpečný - který děti sexuálně zneužívá. Je však tato představa správná?

K tématu pedofilie mě přivedla osobní zkušenost s pedofilem – se svou pedofilní orientací se mi svěřil můj dlouholetý kamarád. Není kriminálník a dítě nikdy nezneužil. Zájem o něj a o téma mě nakonec přivedli k sepsání bakalářské práce [1], ve které jsem chtěl pojednat o nekriminálních pedofilech. Když jsem k ní hledal odborné texty, moc informací jsem nenašel. Často lze totiž nalézt jen krátké útržkovité odstavce, které záhy přejdou k tématu pohlavního zneužívání dětí. Zároveň jsem zjistil, že vlastně žádný z českých sexuologů se nekriminálními pedofily významněji nezabývá. Pan profesor Weiss sice občas zmíní, že pedofilové nejsou vždy kriminálníci a že většina z nich se pohlavního zneužívání dětí nedopouští [2], [3], přesto zde nelze nevnímat významný deficit odborného zájmu.

Pedofilie je z odborného hlediska erotická preference dětí, nikoliv jejich pohlavní zneužívání. Pedofil je tedy člověk, jehož sexuálně motivační systém vykazuje erotické reakce na nedospělé jedince [4]. To se projevuje velmi podobně, jak to známe z běžných partnerských vztahů – pedofilům se docela běžně stává (kromě toho, že se jim děti líbí, a to jak fyzickým zjevem, tak i jejich typicky dětskými projevy), že se do dítěte zamilují [5], [6]. Domnívám se proto, obdobně jako pan profesor Weiss [7], [8], že většina pedofilů děti nezneužívá, podobně jako většina heterosexuálních mužů neznásilňuje nebo neobtěžuje ženy. Naopak díky dobrému porozumění dětskému světu mohou být pedofilové úspěšnými učiteli, trenéry, vedoucími volnočasových aktivit anebo také prostými staršími kamarády dětí od sousedů nebo známých

Výskyt pedofilů v populaci není znám, odhady mluví o 1-2 % populace. Překvapivé jsou však některé výzkumy: v dotazníkovém šetření, které nezávisle na sobě provedli Briere a Runzová [9], Smiljanichová a Briere [10] a Hall [11] 20% zkoumaných dobrovolníků přiznalo *nějakou* sexuální přitažlivost vůči dětem, ve výzkumu Halla [11], který dobrovolníky zkoumal též falometricky, pak vykazovala téměř třetina mužů stejnou nebo vyšší míru sexuálního vzrušení vůči nedospělým dívkám než vůči dospělým ženám. Na základě těchto zjištění se můžeme domnívat, že pedofilní dispozice budou pravděpodobně vlastní poměrně velké části populace.

Etiologie pedofilie rovněž není známa, existují jen určité domněnky či modely, sami sexuologové přiznávají, že zatím nemají k dispozici komplexní a obecně uznávanou koncepci vzniku a vývoje sexuálních deviací. Nicméně Weiss [7] se spolu s dalšími domnívá, že vrozené dispozice budou pravděpodobně hlavní příčinou všech variací sexuality.

Pedofilii nelze žádnými léčebnými postupy změnit nebo eliminovat. Léčba se proto týká především těch pedofilně orientovaných osob, u kterých jejich odlišná sexuální orientace působí potíže jim či lidem v jejich okolí.

Pedofilie se často uvádí jako hlavní příčina pohlavního zneužívání dětí, běžné je také ztotožnění pojmu pedofilie přímo s pohlavním zneužíváním. Skutečnost je však úplně jiná: 90 % vyšetřovaných případů pohlavního zneužití dítěte nemají na svědomí pedofilové, nýbrž lidé po sexuální stránce normální, kteří jsou však defektní jinak – osobnostně, sociálně apod. [3]. Někteří sexuologové, např. Brzek [12] nebo Weiss [2], [13] tvrdí, že většina pedofilně orientovaných lidí se trestného činu sexuálního zneužití dítěte nikdy nedopustí. Stručně by se tedy dalo říci, že pedofilie má se sexuálním zneužíváním a znásilňováním dětí společného přibližně tolik, co heterosexuální gynekofilie (tj. „normální“ mužská heterosexualita) se znásilňováním či obtěžováním žen. Přesto se objevují názory požadující kvůli ochraně dětí preventivní izolaci či případně zákaz práce s dětmi pro všechny pedofilně zaměřené osoby, aby

se tím předešlo potenciálnímu riziku, že jednou své pudy nezvládnou a zneužijí dítě. Za dostatečný důvod pro takový přístup považují možný fakt, že obecně od pedofilů hrozí třeba i jen o trochu vyšší riziko zneužití dítěte než obecně od ostatních lidí. Avšak i kdybychom všechny skutečné preferenční pedofily zcela eliminovali z populace bez ohledu na to, jaké (a to i třeba jen zanedbatelné) procento se jich opravdu zneužívání dětí dopouští, zamezíme tím přibližně pouze desetinu případů sexuálního zneužití dětí; celých 90 % se bude dít dál. Je tedy zřejmé, že problém pohlavního zneužívání dětí u pedofilii nespočívá.

Hodně je též v souvislosti s pedofilií diskutována dětská pornografie. Zde se setkáváme s problémem hned na začátku u samotné definice pornografie. Co je a co není pornografie totiž není nikde přesně definováno. Za dítě pak česká právní úprava považuje osobu mladší 18ti let – lze však rozlišit, zda má osoba na fotografii 17 nebo 18 let? Dalším sporným hlediskem je přechovávání dětské pornografie, které začalo být v ČR trestné od prosince 2007. Proti kriminalizaci přechovávání dětské pornografie tehdy vystoupili někteří sexuologové, např. Brzek [12] nebo Trojan [14], kteří poukazovali na to, že pornografie (obecně) snižuje počet sexuálních trestných činů, např. když byla v 60. letech v Dánsku dětská pornografie jednu dobu tolerována, rapidně klesl počet sexuálních deliktů vůči dětem [15]. Kriminalizace přechovávání dětské pornografie tedy může ve skutečnosti počet případů zneužitých dětí zvýšit. Podobný pohled zastává i liberálnější část veřejnosti, která připouští, že je lepší, když má pedofil možnost vybit sexuální pud doma u počítače, než kdyby měl místo toho zneužívat skutečné děti. Na druhou stranu však není vyloučeno, že sledování dětské pornografie může u někoho zvyšovat touhu vyzkoušet si viděné ve skutečnosti, avšak v tomto případě se dle mého názoru spíš bude jednat o sníženou schopnost daného jedince rozlišit mezi realitou a fantazií. Dalším problémem je, že zákony nijak nerozlišují mezi dětskou pornografií, ve které vystupují reálné děti, a pornografií virtuální, kreslenou, počítačově animovanou nebo dokonce i psanou. Vezměme si příklad pedofila, kterému se bude zdát erotický sen. Pokud si tento sen po probuzení zapíše na papír, dopustí se trestného činu výroby dětské pornografie, za což mu hrozí až 3 roky odnětí svobody. Pokud tento papír založí do šuplíku, dopustí se trestného činu přechovávání dětské pornografie, sazba až 2 roky. Pokud se se svým snem pochlubí a přepošle text kamarádovi, dopustí se šíření dětské pornografie, sazba až 3 roky. Komu ublížil, že mu hrozí takové tresty? Myslím si, že by bylo přínosné toto téma dále diskutovat a najít ve spolupráci s odborníky - psychology a sexuology nějaký rozumný kompromis.

Jak a kdy pedofil zjišťuje, že je pedofil? Již na počátku puberty, kolem 13-15 let, může cítit, že se mu líbí děti „tak nějak jinak“. Někteří pedofilové objeví svoji odlišnou orientaci až v době, kdy jsou třeba už šťastně ženatí, a jsou i tací, kteří si své zaujetí dětmi nikdy sami před sebou vnitřně nepřiznají.

Abych nemluvil o pedofilii jen teoreticky, rád bych nyní připojil autentickou výpověď pedofila, pana Jiřího [16]: „Jako mladý kluk na počátku puberty jsem o pedofilech nic nevěděl, jen jsem občas viděl v televizi, že někoho chytli při zneužívání dětí a mluvili o něm jako o pedofilovi. Můj vlastní obraz, jak takový člověk vypadá a jak se chová, byl stejný, jak jej dnes vnímá většina lidí. Byl to pro mě člověk, který dětem ubližuje. Když jsem si sám u sebe začínal všimnout, že se mi líbí dívky výrazně mladší než já, několikrát mě napadlo, že bych mohl být pedofil, ale pokaždé jsem to zavrhl a všelijak se přesvědčoval, že pedofil nejsem. Jenže v patnácti letech jsem se zamiloval do sedmileté dívenky od sousedů. Dál už jsem si lhát nemohl a naplno jsem si uvědomil, že jsem pedofil. Toto zjištění mě velmi zasáhlo a myslel jsem si, že jednoho dne dítě zneužiju, protože to přeci „správný“ pedofil dělá. Věděl jsem sice, že sexuální kontakt s tak mladou dívkou by byl porušením zákona, ale i tak postupně vedlo mé kamarádství s ní tam, kam nemělo. Tehdy jsem vůbec neměl tušení, že i dobrovolné sexuální aktivity mohou dětem ublížit. Kdyby se tenkrát ta rodina neodstěhovala do zahraničí, nejspíš by to skončilo špatně.“

Když jsem v té době hledal nějakou literaturu, nenašel jsem na toto téma téměř nic. Nikde jsem se nedočel, jak s tím žít, co dělat, jak se uspokojit jinak než porušením zákona. Nikde jsem neviděl žádný pozitivní vzor, který by mi ukázal, že se dá s pedofilii žít spokojený život, aniž bych někomu ubližoval. Ač nerad, přiznávám, že v této době jsem byl velmi nebezpečný člověk. Když jsem pak po devíti letech na internetu našel webové stránky nekriminálních pedofilů, začal jsem chápat, že vůbec nemusím skončit jako ti muži v televizi a že mohu žít celkem spokojený život, aniž bych něco špatného udělal. Netrvalo dlouho a celkem snadno jsem se s pedofilii vyrovnal. Uvědomil jsem si, že svůj zájem o děti mohu využít k jejich dobru, mohu je něco naučit, připravit jim zábavný program a zpříjemnit jim dětství.

Pak jsem se postupně svěřil několika kamarádům. Jeden z nich mě přivedl k lékaři. Tou dobou už jsem byl s odlišnou sexualitou zcela vyrovnán a se sebeovládáním jsem neměl problém. Neměl jsem tedy ani důvod tam chodit, ale i tak jsem byl zvědav, jak to bude probíhat. I přes to, že jsem nechtěl, byl mi předepsán Androcur – přípravek na snížení sexuálního puzení. Když už mi pan doktor lék vnutil, začal jsem jej užívat. Následoval jakýsi proces „přeučování na dospělé“, popsany v knize Sexuální deviace od pana doktora Weisse s názvem Metoda přesycení. Ač jsem podle instrukcí nemohl zmíněný postup provádět (s představou dospělé ženy jsem neudržel erekci a nedosáhl vyorcholení, ani s použitím pornografie), neporadil mi pan doktor nic jiného a návštěvy se omezily jen na pětiminutový rozhovor o počasí a předepsání léku. Proto jsem se rozhodl sexuologa změnit. Přešel jsem k jedné známé pražské sexuoložce. Tu zajímaly především léky a zda se vyhýbám dětem. Návštěvy opět pouze pětiminutové. Když paní doktorka během asi 6. návštěvy zjistila, že se dětem nevyhýbám, odmítla mě léčit. Před nástupem léčby jsem četl od paní doktorky několik článků, kde popisuje, jak pedofil pod jejím vedením jezdí na dětské tábory a vše je v pořádku [17]. Mně pak v ordinaci řekla, že nerada vidí pedofila pracovat s dětmi. To na mě působilo poněkud rozporuplně. U obou sexuologů pak na mě léčba působila dojmem, že když jsem „nic neudělal“ (tj. žádné dítě jsem nezneužil), neměli o mě žádný zájem – vůbec je nezajímalo, jaký je můj vztah k dětem, co cítím, když jsem s dětmi apod. Mám také z celé léčby pocit, že odborníci nijak nerozlišují, zda dotyčný dítě zneužil či nikoliv, a že léčba je u všech stejná.

Při čtení některých rad pro děti a mladistvé, jak se mají chovat na internetu apod., jsem si všiml, že všude jsou děti varovány před nebezpečnými pedofily, kteří je chtějí sexuálně zneužívat. Vždy se ve mně probudí otázka, jak podobná varování bude vnímat mladý člověk, který zrovna zjišťuje, že má pedofilní zaměření. Nedotlačí ho společnost náhodou tímto přístupem k sebevraždě nebo ke zneužití dítěte? Nebylo by lepší se u pedofilů zaměřit především na prevenci a pomoci jim vyrovnat se s touto deviací, než pak napravovat škody, které spáchají z nedostatku informací a vštěpením obrazu, jaké jsou zrůdy?

Představte si, že na počátku puberty stojíte před životem, ve kterém Vás společnost – ať už se vydáte cestou kriminální, nebo se budete snažit žít v souladu s jejími pravidly – na každý pád odsoudí. Jakou pak budete mít motivaci řídit se společenskými a morálními pravidly? Kdyby mi někdo na začátku řekl, že mohu být nositelem parafilie, v mém případě pedofilie, ale že to neznamená, že musím dětem ubližovat, a kdyby mi někdo dal nějaký pozitivní vzor, jistě by mé nebezpečné období netrvalo 9 let. Myslím si, že zařazením těchto informací do sexuální výchovy by se mohlo preventivně zabránit některým zneužitím dětí.“

Vidíme zde osobní zkušenost člověka, který se celých 9 let vyrovnával s faktem, že jej eroticky přitahují děti. Zkusme se teď vžít do následující situace: Váš syn zrovna přichází do puberty, začíná se u něj projevovat sexuální pud. Jenže postupem času zjišťuje, že se mu líbí „jaksi víc“ např. malé holčičky. Myslíte si, že se s tím někomu svěří? Zřejmě těžko, když ze všech stran slyší, že ten, komu se líbí děti, je automaticky a bez diskuze zrůda. Jaké má vyhlídky? Sexuologové neumí erotickou preferenci dětí nijak změnit. Jsou akorát schopní u jedince, který má problém se sebeovládáním, utlumit sexuální puzení na úroveň, kterou dokáže vůlí ovládat. A tak jediné, co může pedofil, který se sebeovládáním problém nemá, se svou odlišnou sexuální orientací udělat, je pokusit se s ní vyrovnat a naučit se s ní žít. Jenže kdo Vašemu hypotetickému pedofilnímu synovi poskytne informace, aby se s tím, že je pedofil, vyrovnal? Vzhledem k celospolečenskému negativnímu náhledu na pedofilii se ani nelze

domnívat, že by sám dobrovolně navštívil sexuologa. Navíc, jak jsem zjistil, sexuologové nemají mezi pedofily příliš dobré jméno – často nasadí bez důvodu léčbu antiandrogeny, aniž by se zajímali o to, co klient opravdu k dětem cítí, jak zvládá přítomnost dětí apod. Za opravdu závažný nedostatek však považují, že pro pedofily neexistuje žádná „příručka“, která by jim sdělila, co mají dělat a jak mají žít. Váš pedofilní syn by si musel informace dost složitě hledat sám. Jenže při tom hledání může narazit na informace či se dostat ke skupině lidí, kteří jej mohou svést na dráhu úchyla, jenž opravdu dětem ubližuje...

I přesto se lidé, kteří nakonec zjistí, že na ně děti eroticky působí, s tímto faktem většinou vyrovnají nějak sami a většinou dokonce bez konfrontace se zákonem – buď v sobě pedofilní zaměření potlačí anebo mají standardní morální zábrany, které jim nedovolí dítě sexuálně kontaktovat. Jenže ne úplně všichni pedofilové to takto sami bez pomoci jiných lidí dokáží. Ti pak mohou být potenciálními pachateli pohlavního zneužití. Není totiž vyloučeno, že konfrontace s vžitým stereotypem pedofila případně interiorizace (zvnitřnění) tohoto stereotypu může člověka, který v sobě objevuje pedofilní dispozice, svést na dráhu „úchyla“, která je od něj očekávána. Jeden příklad za všechny poskytl článek o odsouzených deviantech z havlíčkobrodské léčebny, který vyšel v časopisu Reflex [18]. Heterosexuální pedofil Radek v něm vyjádřil: *„Celý život jsem cítil, že se mi líbí malé holky, ale nepřisuzoval jsem to deviaci.“* Že je pedofil, se dozvěděl až v léčebně: *„Já se té diagnóze strašně bránil, protože jsem měl představu že to znamená zneužívání a znásilňování dětí.“* Možná kdyby mu někdo už na začátku řekl, že jej mohou sexuálně přitahovat děti, a vysvětlil mu, co to může obnášet a že to může mít i svá pozitivní východiska, mohl by se na určité projevy své sexuality předem lépe připravit.

Zřejmě bychom na tomto místě očekávali, že se tedy s těmito lidmi nějak preventivně pracuje, že existuje nějaká odborná pomoc. Opak je však pravdou. Prevence pohlavního zneužívání dětí dnes spočívá v podstatě pouze v informování dětí o nebezpečích, která by jim měla hrozit od dospělých deviantů. Nikdo však preventivně nepracuje s potenciálními nositeli parafilií, tj. nepřipravuje mladé lidi na to, že i oni sami nebo jejich přátelé se možná budou muset vyrovnávat se specifickými svými sexualitami. Nositelem parafilie se někdo začne zabývat až v momentě, kdy je pozdě – kdy spáchá sexuální delikt. Pedofilně orientovaný člověk se téměř nikde nedoče, co má dělat, když se mu líbí nedospělé dívky nebo chlapci, s nikým nemůže mluvit o svých představách, přáních, či o tom, co cítí. Sexuologové nejsou řešením, strach z odsouzení nedovolí pedofilovi svěřit se ani na relativně anonymním a z tohoto pohledu bezpečném místě – na internetu. Nikdo jej pak nemá možnost korigovat, usměrňovat, případně mu nabídnout jiný pohled na jeho sexuální preference. Myslím si, že v této oblasti má společnost nejen vůči pedofilům, ale i vůči lidem s jinými odlišnostmi sexuality, velké rezervy. Pokud totiž nikdo mladému člověku neřekne, že může být pedofilně orientován, a pokud opravdu je jeho sexuální pud zaměřen směrem k dětem, může se stát, že se jednou vyskytne v přítomnosti dítěte, které ho sexuálně vzruší, a on, protože to pro něj bude nový pocit, na který ho nikdo předtím neupozornil, to dítě pod návalem pudů zneužije. Proč nikdo mladým lidem neříká „může se stát, že tě budou sexuálně přitahovat děti“? Nejen že se to může stát, ono se to opravdu stává! Prevenci pohlavního zneužívání dětí spočívající v informování „budoucích“ pedofilů a jiných parafiliků přitom nepovažují primárně za důležitou jen z toho důvodu, aby rozpoznali svou nebezpečnost, ale také (a hlavně) proto, aby dokázali svou sexuální odlišnost integrovat do své osobnosti a uměli s ní zacházet nejen tak, aby nikomu neubližovali, ale aby ji též případně dokázali využít k dobru a prospěchu svému i ostatních lidí.

Pan profesor Weiss často říká, že pedofilie nechodí po horách ale po lidech. Zkusme se zamyslet nad tím, jestli by nebylo méně zneužitých dětí, kdybychom např. v rámci sexuální výchovy mladým dospívajícím lidem podali informaci o tom, že i oni sami mohou být nositeli některé ze sexuálních deviací, či snad jen o tom, že je může vzrušit i dítě. Vždyť např. podle výzkumů Kurta Freunda reagují nepatrným sexuálním vzrušením na nedospělé dívky i

„normální“ muži [19], [20], či – připomeňme – dle výzkumů Halla [11] vykazovala téměř třetina zkoumaných dobrovolníků mužů stejnou nebo vyšší míru sexuálního vzrušení vůči nedospělým dívkám než vůči dospělým ženám.

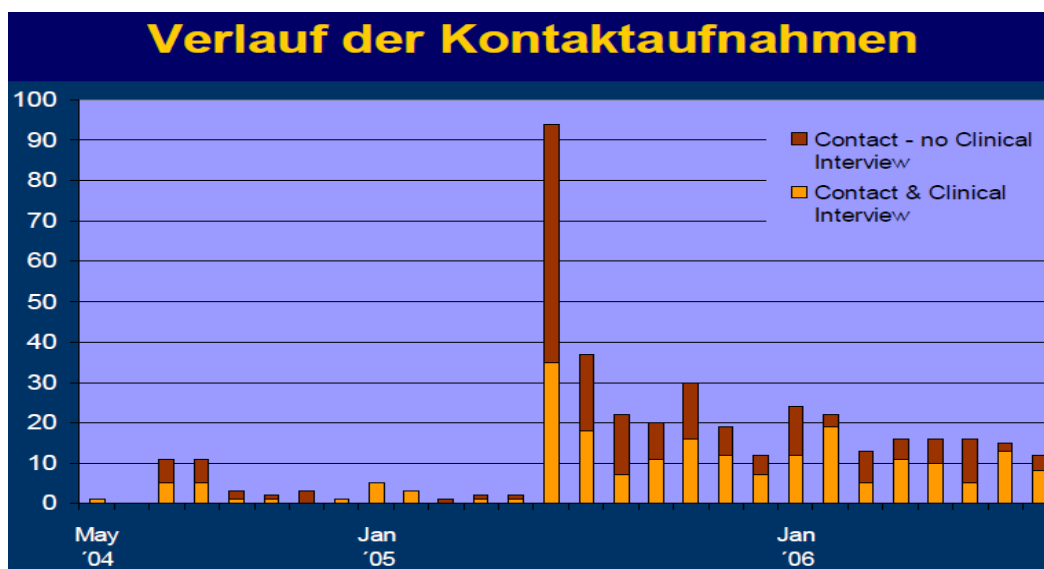
Podrobnější informace o nejrůznějších dalších aspektech pedofilie a jevů s ní souvisejících se můžete dočíst v mé bakalářské práci, která je veřejně dostupná v online Archivu závěrečných prací studentů Masarykovy univerzity na adrese <http://is.muni.cz> [1].

Věřím, že lepší informovanost společnosti povede k tomu, že se pedofilové nebudou muset tolik bát někomu (např. sexuologovi) se svěřit se svou odlišnou sexuální preferencí, což by v konečném důsledku mohlo implikovat nejen spokojenější život lidí, kteří za svou deviaci nemůžou, ale především možný přínos ve smyslu zvýšení prevence a ochrany dětí před pohlavním zneužíváním.

V tomto ohledu velmi vítám aktivitu pana Jiřího [16] a přikládám jeho komentář: „Nedávno jsem se dočetl v jednom článku v médiích [21], který pojednával o vzácném onemocnění zvaném tuberózní skleróza, jak se jedna z maminek dítěte postiženého touto nemocí svěřila, že jí velmi pomohla zahraniční asociace této nemoci a její web. Získala zde nejen cenné informace a kontakt na odborníky, ale nejvíce ocenila fakt, že zjistila, že „v tom není sama“. Pedofilie žádnou podobnou asociaci pro pomoc lidem, kteří jsou jejími nositeli, nemá a dosud neexistovalo místo, kde by pedofilové mohli nalézt anonymní odbornou pomoc, objektivní informace o pedofilii (ne jen o jejích patologických projevech) nebo třeba jen to, že nejsou jediní s tímto problémem. Na internetu jsem proto založil webovou stránku www.pedofilie-info.cz, na které mají pedofilové nejen možnost nalézt informace, životní příběhy jiných pedofilů nebo možnost diskutovat s jinými pedofily pomocí fóra či chatu, ale naleznou zde i možnost položit anonymní dotaz některým sexuologům pomocí internetové poradny. Jsem rád, že s odpovídáním v poradně souhlasili sexuologové MUDr. Antonín Brzek, MUDr. Želmíra Herrová a psycholog Mgr. Milan Duzbaba.“

Prozatím bylo prostřednictvím poradny položeno 9 dotazů, přičemž na stránky od jejich založení přišlo již mnoho „nových“ pedofilů, kteří zjišťují, že v tom nejsou sami. Stránka rovněž pomáhá i lidem, kterým se pedofil svěřil, nebo lidem, kteří mají podezření, že někdo z jejich okolí by mohl být pedofil. Považuji tuto aktivitu pana Jiřího a jeho dalších několika spolupracovníků jako velmi prospěšnou.

Ještě bych chtěl zmínit jednu inspiraci z hlediska naznačené preventivní práce s potenciálními parafiliky. V červnu roku 2005 proběhla kampaň institutu sexuálních věd a sexuální medicíny univerzity v Berlíně pod vedením Klause M. Beiera [22], [23]. Kampaň proběhla formou plakátů, billboardů a televizních spotů [24]. Z grafu [23] je patrné, že po začátku kampaně proběhl znatelný nárůst kontaktů ze strany pedofilně zaměřených osob.

Možná by nebylo špatné, kdyby jednou mohla nějaká podobná kampaň proběhnout i u nás v ČR - jistě by více pedofilů získalo odvahu kontaktovat odbornou pomoc, což se mi zdá jako jedna z velmi žádoucích možností prevence pohlavního zneužívání dětí z jejich strany.

Použitá literatura:

- [1] ŽÁK, Karel. *Pedofilie: bakalářská práce*. Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Katedra rodinné výchovy a výchovy ke zdraví. Brno, 2009, 78 stran. Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová. Dostupné na Internetu: <http://is.muni.cz/th/174448/pedf_b/>.
- [2] TANĚV, P. *Pedofil umí, co my ne*. In: Reflex 38/2008, 18. 9. 2008. Dostupné na Internetu: <<http://www.reflex.cz/Clanek33669.html>>.
- [3] NOVINKY.cz *Až 90 procent případů zneužívání dětí nezpůsobují pedofilové* [online]. 10. 10. 2007. Dostupné na internetu: <<http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/124292-az-90-procent-pripadu-zneuzivani-deti-nezpusobuji-pedofilove.html>>.
- [4] WIKIPEDIE, otevřená encyklopedie. *Pedofilie* [online]. Poslední aktualizace 13. 12. 2011 14:11 [cit. 10. 2. 2012]. Dostupné na Internetu: <<http://cs.wikipedia.org/wiki/Pedofilie>>.
- [5] FIFKOVÁ, Hana. *O sexu s Hankou: kapitola Líbí se mi děvočátka (pedofilie)*. Grada. Praha, 1998. ISBN 80-7169-673-0. Dostupné na Internetu: <<http://kasz.sweb.cz/fifk.rar>>.
- [6] NEJEZCHLEBOVÁ, L. *Mou dceru miluje pedofil*. In: Týden 6/2010. Dostupné na Internetu: <http://kasz.sweb.cz/Tyden_06-2010.pdf>. Online rozhovor *Pedofil budu až do smrti, odpověděl Petr čtenářům* je dostupný na Internetu: <http://www.tyden.cz/rubriky/lide/o-kom-se-mluvi/pedofil-budu-az-do-smrti-odpovedel-petr-ctenarum_158227.html>.
- [7] WEISS, Petr. *Sexuální deviace*. Portál. Praha, 2002. ISBN 80-7178-634-9.
- [8] KOLÁŘ, Petr. *Weiss: Pedofilové jsou nejlepší učitelé* [online]. Rozhovor pro Lidové noviny, 12. 6. 2008. Dostupné na internetu: http://www.lidovky.cz/weiss-pedofilove-jsou-nejlepsi-ucitele-fcn-/ln_domov.asp?c=A080612_090736_ln_domov_fho>.
- [9] BRIERE, J., RUNTZ, M. *University males' sexual interest in children: predicting potential indices of "pedophilia" in a nonforensic sample*. In: Child Abuse & Neglect, Vol. 13. 1989, str. 67-75. Dostupné na Internetu: <<http://web.uvic.ca/psyc/runtz/CANpaper1989.pdf>>.
- [10] SMILJANICH, K., BRIERE, J. *Self-Reported Sexual Interest in Children: Sex Differences and Psychosocial Correlates in a University Sample*. California State University. Dominguez Hills, 1996. Dostupné na internetu: <<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/8870214>>.
- [11] HALL, G. C N., HIRSCHMAN, R., OLIVER, L. L. *Sexual Arousal and Arousability to Pedophilic Stimuli in a Community Sample of Normal Men*. Behavior Therapy 26, 1995, str. 681-694. Dostupné na Internetu: <http://www.ipce.info/ipceweb/Library/97-048_article.html>.
- [12] NEJEZCHLEBOVÁ, L. *Zpověď MF DNES: Jsem pedofil a učím*. In: Mladá fronta DNES, 10. 11. 2007. Dostupné na internetu: <http://zpravy.idnes.cz/zpoved-mf-dnes-jsem-pedofil-a-ucim-dl0-/domaci.asp?c=A071109_152603_domaci_ton>.
- [13] MÁTE SLOVO. *Jak děti ochránit před sexuálním zneužíváním na táborech a v kroužcích?* Česká televize, vysílání ČT1, 29. 5. 2008 21:40, moderuje Michaela Jílková. 22. minuta. Dostupné na internetu: <<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/208572230800017-mate-slovo/>>.
- [14] TROJAN, O. *Pár slov k dětské pornografii* [online]. 2007 [cit. 28. října 2008]. Dostupné na internetu: <<http://www.sexualne.cz/novinky/?id=80>>.
- [15] KUTCHINSKY, B. *Pornography and its Effects in Denmark and the United States: A Rejoinder and Beyond*. In: Comparative Social Research. Volume 8. 1985, str. 301-330.
- [16] Fx100d, Jiří. Kontakt: Email: fx100d@centrum.cz, ICQ: 403-064-903, Web: *Jirkova stránka* [online]. 2012. Dostupné na Internetu: <<http://www.fx100d.cz>>.
- [17] HUČÍN, J. *Slovo deviace nemám ráda*. Rozhovor s H. Fifkovou. In: Psychologie dnes. Ročník 8, číslo 11, 2002.
- [18] TOMANOVÁ, Lucie. *Diagnóza: Sexuální deviant*. In: Reflex, 45/2009. Dostupné na internetu: <<http://www.regresniterapie.com/blog/clanky/diagnoza-sexualni-deviant/>>.
- [19] FREUND, K. *Diagnosing heterosexual pedophilia by means of a test for sexual interest*. In: Behaviour Research And Therapy, Volume 3. 1965, str. 229-234.
- [20] FREUND, K., MCKNIGHT, C., K., LANGEVIN, R., CIBIRI, S. *The female child as a surrogate object*. In: Archives of Sexual Behavior, Volume 2, Number 2. 1972, str. 119-133. Dostupné na Internetu: <<http://www.springerlink.com/content/v66171483501517j>>.
- [21] Čtenářka Anna. *Syn měl už před narozením nádory na srdci, má tuberozní sklerózu* [online]. 8. 2. 2012. Dostupné na internetu: <http://ona.idnes.cz/syn-mel-uz-pred-narozenim-nadory-na-srdci-ma-tuberozni-sklerozu-pwv-/zdravi.aspx?c=A120206_111707_zdravi_pet>.

- [22] Klaus M. Beier, Gerard A. Schaefer, David Goecker, Janina Neutze, Christoph J. Ahlers. *Das Präventionsprojekt Dunkelfeld (PPD)* [online]. In: Berliner Ärzte, 7/2007, str. 32-35. Dostupné na internetu: <http://www.berliner-aerzte.net/pdf/bae0707_032.pdf>.
- [23] David Goecker. *Präventive Therapie für Pädophile Männer* [online]. 20. 11. 2007. Dostupné na internetu: <http://www.maennerzentrum.de/Vortrag_Dr._med_Goecker_Charit%E8_20.11.07.pdf>.
- [24] Youtube.com. *Lieben sie kinder mehr, als ihnen lieb ist?* [online]. TV spot. Dostupné na internetu: <<http://www.youtube.com/watch?v=vSvrDjOh2dc>>.